

[Aksel Larsen.]

raabe Heil for Føreren ved et Stævne i Rønge, men i Praksis at betale en Krone, hver Gang man afsætter et Svin, er noget helt andet; dér er den gode Vilje aabenbart ikke saa stor — og jeg skal saamænd ikke laste Landmændene for det; min personlige Mening er jo, at hvis de betalte Svinekronen, vilde det i sidste Instans skade dem selv. Men Arbejderne er ikke i den Situation, at de skal betale 1 Kr. svarende til Afsætningen af et Svin. Nej, Arbejderne skal betale Kontingenter paa vel i Gennemsnit 3—4 Kr. om Ugen, og langt den største Part af Beløbet gaar til Arbejdsløshedsforsikringen.

Det skulde man tænke over. Man maa erkende, at det er ubilligt i Længden at forlange dette. Den Opsparing og Konsolidering, der forgaar, burde efter min Mening ikke foregaa i saa stærkt Tempo og navnlig ikke med det Maal, som Arbejdsdirektøren, og bag ham aabenbart Regeringen, har sat sig. Saa skulde man hellere gaa den Vej, at man nedsatte Kontingentbyrderne og derved bragte en betydelig Aflastning paa Udgiftssiden for Arbejderhjemmene.

Bortset fra det mener jeg, at man skal lade være med yderligere at læsse Byrder paa Arbejdsløshedskasserne og dermed paa Arbejderne. Man skal lade være med nu at forlange, at de selv skal betale Halvparten af Udgifterne ved den forlængede Hjælp, medens man dog i Fjor var villig til at lade Staten dække de tre Fjerdedele. Principielt mener vi, at man skulde lade Staten betale det hele, subsidiært at man kan nøjes med at lade Staten betale det halve, men saa maa man lægge en passende Byrde paa Arbejdsgiverne, forøge deres Bidrag til Arbejdsløshedsfonden, saa længe Loven gælder, og saa fra Arbejdsløshedsfonden give et større Tilskud til Kasserne.

Vi stillede imidlertid i Fjor ved Lovforslagets Behandling Ændringsforslag om, at Statskassen ikke skulde nøjes med at betale de tre Fjerdedele, der dengang var foreslaaet, men betale det hele, og Forslaget blev nedstemt — ikke i Landtinget, men i Folketinget, og nedstemt af Regeringspartierne! Vi beklager meget, at vi trods Landstingsvalgsejren ikke er i Stand til at tro paa Regeringspartierne gode Vilje til at gaa videre, end de gik i Fjor, men det er vel ikke uberettiget at udtrykke Haabet om, at de i hvert Fald vil gaa saa vidt, som de gik i Fjor. Vi henstiller, at man i det mindste ændrer det fra en Halvpartsrefusion til en Refusion af tre Fjerdedele af Fortsættelseskassernes eller Arbejdsløsheds-kassernes Udgifter, samtidig med at man

forbedrer Loven paa forskellige Punkter, saa Dageantallet bliver længere, og saaledes at Loven kan komme til at omfatte lige saa mange arbejdsløse, som omfattedes af Lovforslaget af November 1935.

Hvad Vinterhjælpsforslaget angaar, kan jeg henholde mig til den Motivering, der blev givet af min Partifælle ved Lovforslagets Forelæggelse. Jeg bliver imidlertid nødt til at sige et Par Ord til Socialministeren og til det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen, og jeg beklager, at disse Ord i nogen Grad maa blive en Gentagelse af, hvad jeg sagde i Fjor, men naar Folk er saa tungnemme, at de ikke kan forstaa det, naar man siger det een Gang, maa man jo være taalmodig og gentage det. Socialministeren siger, at Udgifterne bliver 8—9 Mill. Kr., og da han ikke i Fjor sagde, at disse Penge ikke kunde fremskaffes, men tværtimod antydede, at de godt kunde fremskaffes — han ønskede dem kun brugt til andre Ting —, og da han heller ikke i Aar har erklæret, at det vil være uoverkommeligt at fremskaffe Pengene, gaar jeg ud fra, at det ikke kan være Beløbets Størrelse, der afskrækker Regeringen.

Dernæst siger Socialministeren imidlertid, at han er Modstander af Forslaget, fordi Hjælpen kommer dem til gode, der tilfældigt er ledige nu. Det er saa inderligt rigtigt, højtærede Socialminister; dette er lige saa rigtigt, som at Hjælpen efter Regeringsforslaget vil komme dem til gode, der tilfældigt er arbejdsløse i Vinter og falder ind under Lovens Bestemmelser. Det er nøjagtigt lige tilfældigt begge Dele, og saa ønsker jeg Svar paa, hvorfor Ministeren og Regeringen i det ene Tilfælde kan godkende det, man kalder Tilfældighedens Princip, men i det andet Tilfælde maa afvise det.

Ministeren siger, at til andre Tider er der andre, der kan trænge mere. Det er muligt, det vil jeg aldeles ikke bestride, men hvis Ministeren er bekendt med saadanne Tilfælde, henstiller jeg rigtignok til ham, at han fremkommer med Forslag om at hjælpe dem, der til andre Tider kan trænge mere. Det, at der til andre Tider er nogle, der trænger mere, er da ikke noget Argument for ikke at hjælpe dem, der trænger nu.

Men jeg maa maaske have Lov til at sige, at jeg kan ikke godkende denne Karakteristik af Trangens Tilfældighed. Det er aldeles ikke tilfældigt, at de arbejdsløse lider særlig stor Nød om Vinteren. Det skyldes Aarstiden, som bevirker større Arbejdsløshed og i Kraft af Kulden og alt det dér bevirker større Nød hos de arbejdsløse. Derfor finder jeg, at hvis det nogen